

[Leif Hermann]

hvor ministeren nu sætter grænsen op fra 1.000 kr. til 3.000 kr. i bødestørrelse.

På det strafferetlige område er det naturligvis mindst lige så væsentligt og betænkeligt at lave ankebegrænsninger som på det civile område – ja, vel oven i købet mere. Det er muligt, at ministeren ikke anser bøder af en sådan størrelse for noget særligt, men for den, der mener sig uretfærdigt dømt, er den ikke nogen ligegyldig bagatel. Og med det skatteniveau, som de lavestlønnede ligger på i dette land, kan det jo let blive en hel månedsløn, der ryger i bødekassen uden appelmulighed.

Vi siger nej til forslaget om fjernelse af nævninge i narkosagerne. Det er jo en ejendommelig begrundelse, ministeren har valgt, en begrundelse, der er af så generel art, at den i det hele fjerner ethvert grundlag for nævningebehandling, idet det vil være muligt i en ganske betydelig mængde sager at finde frem til, at der kan være bevismæssige problemer og problemer vedrørende de juridiske og de faktuelle forhold.

For os er lægmandselementet i retsplejen et så værdifuldt led, at vi ikke vil svække det yderligere, heller ikke når det drejer sig om nævningesager. Den type moderniseringer er vi ikke modne til i SF.

Ministeren har selvfølgelig en lang række andre forslag i posen, men tiden tillader ikke at komme nærmere ind på dem. Dem vil vi gerne vende tilbage til, når forslagene kommer igen til efteråret. Men de principielle holdninger, der her er givet udtryk for, gælder naturligvis også de øvrige forslag, i det omfang de overhovedet efter vores opfattelse blot tangerer en svækkelse af retssikkerheden, og det er der ganske mange der gør.

Bjørn Elmquist (V):

Justitsministeren har jo fremlagt en halv snes konkrete forslag. Der er større, og der er mindre forslag iblandt, men alle sammen altså under overskriften afbureaukratiseringsarbejde og forenklinger og, som det hedder i fremsættelsestalen: »... uden at det ville få afgørende negative retssikkerhedsmæssige konsekvenser.« Hvis det er tilfældet – og det mener vi det er – er det jo en god eksercits, fordi forenkling i vores bureaukratiske system og i retssystemet vil være så stor en fordel.

Jeg skal ikke komme ind på alle de enkelte elementer, men alene fremdrage dem af dem, som jeg synes giver speciel anledning til bemærkninger fra mit partis side.

For så vidt angår forslag, der vedrører bødestraf for kørsel i frakendelsestiden uden førerbevis, synes vi, det er væsentligt, som det fastslås i bemærkningerne til forslaget, at der bliver en følelig bøde i stedet for som i dag en kort hæftestraf, og vi lægger hermed på ingen måde op til en mildere reaktion, men tværtimod måske endda strammer reaktionen i disse tilfælde, som jeg har forstået på et svar fra justitsministeren for nylig i Retsudvalget der bliver flere og flere af. Det ville altså have været et helt forkert signal, hvis vi her havde sænket straffen. Jeg synes, det er godt at få understreget, at der her er tale om en kraftigere reaktion.

Hvad angår appelbegrænsningen i civile sager, kan det måske umiddelbart lyde som en kraftig stramning, når det er sager på op til 10.000 kr., man ikke kan indbringe for landsretten uden Justitsministeriets tilladelse, men der er jo immervæk sket noget for så vidt angår beløbstørrelser i det danske samfund.

Dertil kommer, at disse sager i de tilfælde, hvor de føles som vigtige sager for de pågældende personer, godt kan indbringes med justitsministerens tilladelse. Og jeg forstår på bemærkningerne til lovforslaget, at dette er en mulighed, som justitsministeren vil tage ganske alvorligt, og at han vil prøve at reparere på de tilfælde, hvor der måtte være mere væsentlige retlige eller bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor det er en sag, der er af indgribende betydning for den pågældende.

Vi kan jo også skæve til forholdene i andre lande. Det hedder således i bemærkningerne, at man i Norge er oppe på en grænse på 16.000 kr., og der er vel ingen af os, der har indtryk af, at det norske retssystem skulle være uden retsgarantier.

Hvad angår spørgsmålet om forhøjelse af ankegrænsen i mindre politisager, vil jeg alene gøre den bemærkning til hr. Leif Hermann – og det er kun derfor, jeg tager det frem her – at justitsministeren også her har en mulighed for at tillade, at sagen indbringes for landsretten, nemlig i tilfælde, hvor det skønnes rimeligt, at tiltalte får adgang til at få sagen prøvet, fordi der kan foreligge retlig tvivl, der kan være noget om bevisets stilling. Så også her skulle der være